

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἑκατ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΑ ΜΕΓΑΡΑ

Πανήγυρις Μεγάρων εἰς αὐτὰ τὰ δύο λόγια Κούρασι, πείνα, ζέστη καὶ σκόνη κατοικεῖ. . . .

Ἔλεγον, ὅλοι ὄχι, ἀλλ'οἱ πλείστοι, ὡς ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ τὸν Παράσχον παρωδοῦντες καὶ ὅμως. . . καὶ ὅμως, ἂν αὐριοῦ ἐπανελαμβάνετο τὸ ταξίδιον αὐτὸ, πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν δυσπρεστημένων θὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κακοπάθωσι καὶ ἐκ δευτέρου.

Μήπως ἡ κακοπάθεια δὲν ἔχει τὰ θέληγτρά της, ὅπως τὰ πείσματά σου, μαυρομμάτα μου συνταξιδιώτισσα;

Πανήγυρις Μεγάρων, πῖλος θαυματοποιοῦ περιέχων τὰ περιεργότερα καὶ ἀνομοιωτέρα τῶν πραγμάτων.

Ἄλλα τὰ εἶδη τῆς ὁδοιπορίας!

Πεζοδρομία, ἀμαξοδρομία, σιδηρόδρομος, βαρκάδα, ἀτμόπλοιοι, ὄνοδρομία, κερροδρομία.

Καὶ πόσα, πόσα ἄλλα!

Πρῶτος μὲ ὑπεδέχθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς **Θεσσαλίας**, ἦν ἐπρωτίμῃσα διὰ τὸ γλυκὺ της ὄνομα, ὃ ἐξῆ. περὶ φωτὸς διάλογος:

- Βῆνε ὅλη τὸ φῶς;
- Ἄμ τί;
- Πνεῦμα.
- Γιατί;
- Γιατί δὲν ἔχει σάρκα (!!!)

— Κάτι ἐδῶ καὶ σύ; Πῶς δὲν ἐπῆγες μὲ τὴν **Ἴριδα**;

— Ἄν, ἀδερφε, γιὰ νὰ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ λέω 'σάν πετσωματᾶς: ἔμεινα 8 ὥραις 'ς τὴν Θεσσαλία!

Αἱ συνταξιδιώτισσάί μας ἦσαν ὅλοι θελκτικοί, διέκρινε

τις δὲ μεταξὺ αὐτῶν τρεῖς ἰδίως ἀντιπροσωπεύσας ἀκριβῶς τὰ τρία τῆς γυναικείας καλλονῆς χρώματα!

Μία ξανθὴ, μία καστανὴ, μία μελαγχροινὴ.

Θάλασσα ἄνευ κυμάτων, ἀλλ' ἐπιφοβωτέρα ἐκείνης, κομψὴ τὸ ἀνάστημα καὶ ἀφελῆς, γλυκεῖα ὡς χερουθίμ, ὑπὸ τὸν θαλασσόχρουν πέπλον, ὡς ὑπὸ κύμα κοράλλια, ἀντὶ χειλέων κρύπτουσα, ἰδοὺ ὃ πρεσβευτὴς τῶν ξανθῶν, ὃν ἐπεμπον εἰς τὸν ἐπὶ καλλονῇ—οὐχὶ δικαίως—περημισμένον μεγαρικὸν κόσμον.

Καστανὴ, κάστανον ζαχαρωμένον, μορφή λεπτοεργημένη ὡς ποίημα Corré, μὲ πῖλον πλατύγυρον καὶ χρωματιστὰ δίοπτρα, καλλονὴ **μὴ μου ἄπτου** ψιθυρίζουσα, ἀξίως ἀντεπροσώπευσε τὰς καστανὰς τῶν Ἀθηνῶν, αἵτινες εἶνε τόσοσ πολυάριθμοι, ἀλλὰ καὶ τόσοσ. . . ἄς ἦνε!

Τὴν μελαγχροινὴν γόησαν τὴν ἔστειλεν ὃ Πειραιεύς.

Μορφή ἀξία μελέτης.

Ἔχει τὸ προνόμιον ἐνῶ δαγκάνει τὸ χεῖλόσ της ὡς νὰ σου λέγει: **σκᾶσε!** νὰ σχηματίζη δύο λακκάκια εἰς τὰ μάγουλά της, δύο λακκάκια! . . . ποὺ μοιάζουσι 'σάν κουτάκια γιὰ φιλιὰ καὶ σοὺ λέγουσι: **φίλησε!**

Εἶναι μορφή κάθε ἄλλο παρὰ ἑλληνικὴ, marquesa d' Amaëgui, ὡς τὴν ὀνόμασέ τις.

Vrai Dieu! Lorsque son oeil petille
 Sous la frange de ses reseaux,
 Rien que pour toucher sa mantille,
 De par tous les saints de Castille,
 On se ferait rompre les os.

Η ΝΗΑ ΧΗΡΑ.

Όταν μια πς τὸ πειθιστὸ τῆς ταΐρι
 Ἀπὸ τῆ γῆ ἔς τὸν οὐρανὸ πετάξῃ
 Ἐὰν ἴδῃ με κοφτερὸ μαχαίρι
 Τῆς σχίσῃς τὴν καρδιά, — ἔτσι θὰ βλιάξῃ*
 Ποτάμι πικρὰ δάκρυα θὰ χύσῃ,
 Τὸ πᾶν ἔς τὸν κόσμον τοῦτον θὰ μισήσῃ,
 Κλεισμένη θὰ σ' εἶν' ἄγῃ νύχτα — μέρα,
 Οὔτε μαμμὰ θ' ἀκούῃ οὔτε πατέρα*
 Καὶ ἔς κοντολογίαις θὲ νὰ κἀνῃ
 Ὅτι ἔμπορὲί κ' ἐκείνη νὰ πεθάνῃ.
 Ἀλλὰ καθὼς περνάει ὁ καιρὸς
 (Γιατρὸς ἔσι τέτοιαι ἀρρώστια φοβερὸς)
 Σιγὰ σιγὰ τὰ πράγματα ἀλλάζουν,
 Κι' ἀλλάζουσι ἔς τρόπο ἵπου δὲ μοιάζουν
 Ἐς τίποτε μ' ἐκεῖν' τῆ μαύρη μέρα,
 Ἴπ' ὁ μακαρίτης ἔφευγε γιὰ πέρα.
 Ὅσοις ἔς αὐτὸ σᾶς μένει ἀμφιβολία
 Ἀκούσετε αὐτὴν τὴν ἱστορία.

Μιὰς κοπελιάς ἵπου εἰκοσιδύο χρονῶν
 Τὰ ῥόδα μόλις ἔφερε μαζὴ τῆς,
 (Συμπάθειο ἂν ἀρχίξ' ἡ ἱστορία
 Ὡσὰν τοῦ Πανταζῆ νεκρολογίαι)
 Ἐς τὸν οὐρανὸ ἐπέτα τὸ πουλί τῆς
 Ἀπ' τὴν κοιλάδα ἐτούτη τῶν κλαυθμῶν.
 Καὶ βλέποντας τὸ ταΐρι ἔξαπλωμένο
 Ἐς τὸ νεκρικὸ κρεββάτι, μαραμμένο,
 Ἐβόωνε : Ἀδύνατο νὰ ζήσω
 Χωρὶς ἐσὲ, πουλί μου· δὲ θ' ἀργήσω
 Κατόπι νὰ σ' ἐπάρω. Κ' ἡ μιλιὰ τῆς
 Ἐσθυότουσε ἔς τὰ τόσα δάκρυά τῆς,
 Ἴπου ἔλεγε — ἄχ! τρέμω καθὼς γράφω —
 Γι' αὐτὴ δὲ μένει ἄλλο ἂπ' τὸν τάφο!

Ἡ κόρη εἶχε φρόνιμο πατέρα,
 Κι' ἀπὸ καιρὸ τὴν ἄφησε νὰ κλαίῃ
 Ἐς τὸ ὕστερο : Καλὴ μου θυγατέρα
 Φθάουσι τὰ τόσα δάκρυα, τῆς λέει,
 Ἀδύνατο κἀνεῖς ὅσα κι' ἂν χύσῃ
 Ἐκεῖνον ἵπου πεθάνῃ σ' ἀναστήσῃ,
 Πρόσεξε ἄγῃ δὲ καὶ τὴν ὑγεία σου,
 Ἐχεις ζωὴ δόκλιχρη ἔμπροστά σου,
 Κι' ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ μὲν ἡμέρα
 Κι' ὁ πόνοσ σου περάσῃ, θυγατέρα,
 Ἐνας γαμβρὸς ἐτότεσ . . . Ἐνας νέος,
 Καλὴ—καρδιά, ὁμογενὲς κι' ὠρατὸς . . .
 Κι' ἡ χήρα μας ἀρχίζοντας τὰ κλάμματα :
 Ἄχ! μὴ μοῦ λὲς, πατέρα, τέτοια πράγματα
 Γιὰ μένατε τὴν κακομοιριασμένη
 Ἀλλ' ἀπὸ μογαστήρι δὲ μοῦ μένει . . .

Ἐς μιὰ τόσο φρικτὴ ἀπελπισία
 Μῆνας ἕνας δλόκληρος ἵπὲς πάει.
 Τὸν ἄλλο μῆνα ἡ τόση ἀηδία
 Γιὰ κάθε τι τοῦ κόσμου μας περνάει.
 Ἐπειτα ἡ χηροῦλά μας ἀρχίζει
 Ἄγῃ καὶ τὸ κορμί τῆς νὰ φροντίζῃ*
 Ἐπειτα χτενισαίς, πούντριαι, κολόνια,
 Πράγματα ἕως τότε ξεχασμένα,
 Ἀρχίσανε ἵσάν τὰ καλὰ τὰ χροῖνα,
 Ἰπίσω νὰ γυρίζουν ἕνα-ἕνα.
 Τέλος κι' αὐτὸ τοῦ πένθους τῆς τὸ χροῖμα,
 Λύπης τάχα σημεῖο, ποῖος ποῖος πιστεύει
 Ἰπίω γιὰ στολίδι τὴν χρῆσιμῆς
 Ἀπ' ἔς ἐκεῖν' τ' ἀλαβαστρένιο σῶμα!

 Φτωχὲ μου μακαρίτη πὼς μὲ μιὰ
 Ἐπεσεσ ἀπὸ τέτοια βασιλεία!
 Καὶ πὼς ἀπὸ μονάρχῃ; δοξασμένος
 Ἐγίνηκες θνητὸς λησμονημένος!

Χαρὰ γεμάτος ἦταν ὁ πατέρας
 Γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς θυγατέρας.
 Ἐς τὸ ὕστερο ἐτούτη βαρεμένη
 Ἀκόμη τὸ γαμβρὸ νὰ περιμένῃ
 Τοῦ λέει μὲ θυμὸ : Καλὲ πατέρα
 Πούναί ὁ νεὸς ἵπου μούπεσ μὲν ἡμέρα ;

A. B.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΑΝΘΗΝ ΓΕΙΤΟΝΙΣΑΝ ΜΑΣ

Ἄντι μὲ τὸ τραγοῦδι σου ταυτιά μας νὰ χαλᾶς
 Καλλίτερα θὰ ἦτανε νὰ μᾶς γλυκομιλᾶς.

Μὴ Χάνεσαι.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ,

Πολυθρόνας δροσεράς, εἰκόνας μεγάλων καλλιτεχνῶν,
 λευκώματα πολυτελέστατα, στολίδια γυναικῶν,
 εἶδη ἐπιτραπέζια, βάζα διάφορα, κοσμήματα σαλο-
 νιῶν, ἐν γένει

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

εὐρίσκατε πωλούμενα τοῖς μετρητοῖς, ἀλλ' εἰς μεγίστην
 συγκατάθεσιν εἰς τὸ Μέγα Ἐμπορικὸν τοῦ κ.

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

πωλοῦντος τὰ εἶδη του ὅλα εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς κατα-
 σκευῆς των τιμῆς ἕνεκα τῆς προσεχοῦς μετακομίσεως τοῦ
 καταστήματός του εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κυρίου
 Χρήστου Γ. Δρακοπούλου, κειμένην ἐπὶ τῶν ὁδῶν
 Ἐρμού, Βουλῆς καὶ Πετράκη (ἀριθ. 20).